

În anii '90, în România, prim-planul scenei artistice era ocupat de arta de factură neo-ortodoxă. Era vorba de o artă cu accentuate înclinații moderniste care pretindea că face legătura dintre tradiția ortodoxă și spațiul laic artistic. De ce ruptură când e cu puțință continuitatea? În ceea ce privește pictura lui Claudiu Diac toate aparențele conduc către o plasare clară a acestuia în cortegiul modernist de filiație Prolog. Să privim mai pe îndelete. Diac are aceeași grijă față de aspectul estetic al imaginii. Fiecare centimetru pătrat contează. Pentru el „frumosul” este încă un scop. Până aici, nimic nu pare să infirme prima impresie. Și totuși există un mic „catch”. Imaginile sunt ale unui acvariu sau propun un semn „fals apotropaic”. Conținutul te duce pe o pistă falsă și nu-și oferă vreo șansă de salvare, nici nu face saltul în transcendență. Or arta neo-ortodoxă era plină de astfel de pretenții mesianice sau intelectualist-metafizice. Diac mimează subtil doar saltul, rămânând tăcut și nostalgic pe malul de unde totul devine incert și mistic. Artă lui proiectează o critică interioară a modernismului românesc întârziat.

Dan Popescu